

POSTANOWIENIE

Dnia 15 marca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

w sprawie **J. D.**

skazanego z art. 177§ 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 15 marca 2023 r., w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu

z dnia 27 września 2022 r., sygn. akt V Ka 211/22

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Radomiu

z dnia 22 grudnia 2021 r., sygn. akt II K 1721/20,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

J. D. został oskarżony o to, że: w dniu 7 lutego 2020 r. w miejscowości A. gm. J. kierując niesprawnym technicznie samochodem osobowym marki C. nr rej. [...] umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że jadąc z prędkością około 127 km/h znacznie przekraczającą prędkość dozwoloną w obszarze zabudowanym, nie zachował należytej ostrożności podczas wykonywania manewru wyprzedzania dwóch pojazdów - samochodu marki C.1. kierowanego przez K. W. i samochodu osobowego marki V. [...] kierowanego przez K. D., wykonując ten manewr w strefie zabronionej, gdzie występowały dwa przejścia dla pieszych z wyspami rozdzielającymi jezdnię i tworzącymi azyle dla pieszych oraz jedno skrzyżowanie, a także nie zapewnił sobie możliwości

bezpiecznego powrotu na prawy pas przez fakt występowania w/w wysepek rozdzielających oraz prawidłowej widoczności i miejsca do wykonania w/w manewru wyprzedzania czym doprowadził do zderzenia z prawidłowo jadącym z przeciwnego kierunku samochodem osobowym marki V. nr rej. [...] kierowanym przez M. W. wskutek czego kierujący M. doznał obrażeń ciała w postaci urazu wielonarządowego, urazu klatki piersiowej, stłuczenia płuc, urazowej odmy opłucnowej prawostronnej, tępego urazu brzucha, urazowego pęknięcia śledziony z krwotokiem wewnętrznym, urazowego pęknięcia wątroby, wstrząsu urazowego i rabdomiozy, które spowodowały u niego chorobę realnie zagrażającą życiu w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.k., a następnie po spowodowaniu wypadku zbiegł z miejsca tego zdarzenia, tj. o przestępstwo z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Radomiu wyrokiem z dnia 22 grudnia 2021 r., sygn. akt II K 1721/20, uznał oskarżonego J. D. za winnego popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu i za to na podstawie art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności, zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. B. kwotę 1859,76 zł tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oraz zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 6872,22 zł tytułem wydatków postępowania i zwolnił go od opłaty.

W wyniku wywiedzionych przez oskarżyciela publicznego oraz obrońcę oskarżonego apelacji, Sąd Okręgowy w Radomiu, wyrokiem z dnia 27 września 2022 r., sygn. akt V Ka 211/22, zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że orzeczoną karę pozbawienia wolności podwyższył do 4 lat i na podstawie art. 42 § 3 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy i zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

Kasację od tego orzeczenia wniósł obrońca skazanego podnosząc zarzuty naruszenia:

- art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 434 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez rozpoznanie sprawy poza granicami zaskarżenia na niekorzyść oskarżonego, tj. przyjęcia bez zarzutu procesowego sformułowanego w tym zakresie przez oskarżyciela publicznego, iż Sąd Rejonowy w Radomiu błędnie obdarzył walorem wiarygodności całość wyjaśnień oskarżonego J. D., szczególnie w kontekście stanu świadomości

wymienionego w zakresie oddalenia się z miejsca zdarzenia, w sytuacji, gdy środek zaskarżenia oskarżyciela publicznego dotyczył wyłącznie kwestii kary, a nie kwestii ustaleń faktycznych sprawy,

- art. 193 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. oraz w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. i art. 458 k.p.k. poprzez brak wywołania przez Sąd Okręgowy w Radomiu dowodu z opinii biegłego psychiatry - mimo następczego braku obdarzenia walorem wiarygodności wyjaśnień J. D. celem wykazania (po dokonaniu swoistej modyfikacji stanu faktycznego sprawy przed organem jurysdykcyjnym II instancji) czy J. D. miał zachowaną zdolność rozpoznania i pokierowania swoim postępowaniem oraz czy oddalenie się z miejsca zdarzenia mogło być spowodowane tzw. odruchem bezwarunkowym,

- art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. polegające na nierozważeniu lub częściowym nierozważeniu zarzutów apelacji sprowadzających się do tego, iż bez przyznania się J. D. do kierowania w czasie wypadku pojazdem C. ciężko byłoby organom ścigania ustalić kierującego tym pojazdem, zachowania J. D. w miejscowości K. w godzinach rannych w dniu 08 lutego 2020 r., gdzie wymieniony prosił napotkane osoby o zawiadomienie Policji i wezwanie karetki pogotowia oraz w zakresie przyczyn braku zastosowania wobec J. D. instytucji określonej w art. 60 § 2 k.k. ze względu na jego uprzednią niekaralność, zawarcie ugody z pokrzywdzonym, zadośćuczynienie pokrzywdzonemu M. W. i uzyskanie jego przebaczenia),

- art. 7 k.p.k., art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. poprzez zaakceptowanie w toku kontroli instancyjnej przez Sąd Okręgowy w Radomiu naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów wyrażającego się w przypisywaniu J. D. odczuć relacjonowanych subiektywnie przez świadka A. S., co miało stanowić, że J. D. musiał wiedzieć o zaistnieniu wypadku, - art. 433 § 1 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 99a § 1 k.p.k. oraz art. 78 i art. 176 Konstytucji RP poprzez akceptację Sądu II instancji sporządzenia motywów rozstrzygnięcia Sądu I instancji w sposób skrótowy, nie dający zdekodować motywów i rozumowania, którym kierował się tenże Sąd wydając swe orzeczenie, w sytuacji gdy takie zrealizowanie w/w norm prawnych nie spełnia wymogu realizacji rzetelnego procesu karnego i prawa do sądu - zgodnie z przywołanymi wyżej normami konstytucyjnymi oraz standardem konwencyjnym (art. 6 EKPCz).

W oparciu o tak sformułowane zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi

Okręgowemu w Radomiu.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Rejonowej Radom – Zachód w Radomiu wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja wniesiona przez obrońcę skazanego okazała się bezzasadna i to w stopniu oczywistym uzasadniającym jej oddalenie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k., tj. bez udziału stron.

Skarżący tylko pozornie podnosi w niej zarzut związany z naruszeniem prawa procesowego, gdy w istocie skierowana jest ona przeciwko poczynionym w sprawie i to przez Sąd I instancji ustaleniom faktycznym. Kasacja ta została zatem wywiedziona wbrew treści art. 519 k.p.k., który zezwala na wnoszenie tego nadzwyczajnego środka odwoławczego jedynie od wyroków sądów odwoławczych, jak i art. 523 § 1 k.p.k., który nie pozwala na podnoszenie w kasacji zarzutu błędnych ustaleń faktycznych (por. postanowienie Sadu Najwyższego z dnia 1 grudnia 2022 r., IV KK 721/21, baza orzeczeń Supremus).

Analiza pisemnych motywów wyroku odwoławczego prowadzi do uznania, że Sąd Okręgowy w Radomiu w sposób pełny i kompleksowy odniósł się do dwóch wywiedzionych apelacji - z tym, że w sposób najbardziej drobiazgowy i precyzyjny dokonał analizy środka zaskarżenia sporządzonego przez obrońcę J. D., zatem w sprawie nie doszło do nie tylko rażącego, ale jakiegokolwiek naruszenia przepisów postępowania karnego wskazanych w zarzutach kasacji obrońcy skazanego. Na gruncie niniejszej sprawy Sąd Okręgowy na etapie postępowania odwoławczego nie poczynił żadnych odmiennych ustaleń faktycznych, od tych które zostały ustalone przez Sąd I instancji, nie dokonał poszerzenia dotychczas ustalonego stanu faktycznego lub też nie przeprowadził innej niż zaprezentowana przez Sąd Rejonowy oceny dowodów. Sąd ad quem dostrzegł i omówił niedokładności oraz niedostatki w pisemnych motywach wyroku Sądu a quo, w tym związane z opisem oceny wyjaśnień skazanego J. D., jak i jego zbiegnięcia z miejsca wypadku w sferze wolitywnej, jego świadomości i motywacji. Ocenie sądu odwoławczego podlega nie uzasadnienie wyroku, ale sam wyrok w kontekście zgromadzonego materiału dowodowego, co wynika wprost z treści art. 455a kpk, który zakazuje uchylenia wyroku z powodu niedostatków jego pisemnego uzasadnienia. Powyższe związane pisemne motywy wyroku Sądu Rejonowego oraz jego ogólnikowość w zakresie przebiegu wypadku i faktu zbiegnięcia skazanego z miejsca wypadku, nie

uniemożliwiały jednak sądowi odwoławczemu dokonania pełnej i rzetelnej kontroli odwoławczej orzeczenia przez pryzmat całości zgromadzonego materiału dowodowego, zasad wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego.

Sąd Okręgowy wskazał, że kwestionowane przez obrońcę skazanego ustalenie Sądu o zbiegnięciu oskarżonego z miejsca wypadku jest prawidłowe. W tym zakresie podkreślono, że wbrew twierdzeniom obrony okoliczność ta wynikała nie tylko z samych wyjaśnień oskarżonego, ale także z zeznań świadków M.W., M.K. i K.D. (s. 5 uzasadnienia SO).

Podsumowując powyższe rozważania stwierdzić należy, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia o bardzo rygorystycznych uwarunkowaniach formalnych co do rodzaju i konstrukcji zarzutów kasacyjnych. W żadnym razie nie jest wystarczającym do uwzględnienia kasacji oparcie się przez jej autora na prezentacji własnych ocen materiału dowodowego i własnych wniosków z tych ocen płynących, bez wykazania uchybień - i to rażących - w procedowaniu bądź rozumowaniu sądu odwoławczego, które w dodatku mogły mieć istotny wpływ na treść orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2017 r., sygn. akt III KK 265/17, baza orzeczeń Supremus).

Implikacją przedstawionych powyżej rozważań Sądu Najwyższego musiało być orzeczenie na posiedzeniu o oddaleniu, jako oczywiście bezzasadnej, wniesionej w tej sprawie kasacji.

Ponadto rozstrzygnięto o kosztach sądowych postępowania kasacyjnego.

Wobec uznania kasacji za oczywiście bezzasadną, bezprzedmiotowe okazało się rozpoznanie wniosku w trybie art. 532 § 1 k.p.k. o wstrzymanie wykonania orzeczenia.

ał

